

Arrest

nr. 166 934 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 juni 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 16 december 2015 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 17 december 2015 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 14/09/2015

U werd op 19 november 2015, van 9u03 tot 12u42, gehoord door het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de taal Arabisch machtig is en in aanwezigheid van uw advocaat, Mr. Depovere.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad, Centraal-Irak. Tot uw vertrek uit Irak woonde u met uw ouders, broers en zus in de wijk Ghazaliya.

U behaalde in 2014 uw diploma in de tandheelkunde. Op 19 april 2015 werd u door het Ministerie van Gezondheid aangesteld als tandarts en begon u te werken bij het Specialized Health Centre in Sadr City, Bagdad. Op 28 mei 2015 had u op uw werk een discussie met uw collega A. a., de verantwoordelijke voor de persoonsgegevens. U discussieerde met hem over de vluchtelingen die gestorven waren aan de brug Bzebiz tussen Bagdad en Ramadi. A. a. vond dat deze vluchtelingen - veelal soennieten - terroristen waren, waarop u zei dat het om onschuldige mensen ging en dat de echte terroristen de milities en de mensen van Hashd al-Shaabi zijn. A. a. reageerde hierop door te zeggen dat zijn broer bij Hashd al-Shaabi werkte en dat hij u duidelijk zou maken wat Hashd al-Shaabi betekende.

Drie dagen later, op 31 mei 2015, werd u - toen u terug kwam van uw werk - vlakbij u thuis klemgereden door een ander voertuig. Vier gewapende militieleden hielden u tegen en zeiden dat ze van de kant van A. a. waren en wisten wat u gezegd had over de Hashd al-Shaabi en de sjiiitische milities. Hierna maanden ze u aan te vertrekken en zeiden ze dat ze u anders gingen vermoorden. Tot slot hadden ze u op uw gezicht geslagen en maakten ze ook uw autolichten kapot. De dag na dit incident ging u naar de rechtbank in al-Karkh om een klacht in te dienen, hierop ging u ook nog naar het politiekantoor en de rechter om aangifte te doen. Vervolgens bleef u enkele dagen thuis om na te denken en rond te vragen over het verlaten van het land. Op 10 juni 2015 vertrok u uit Irak en vloog u met uw eigen paspoort van Bagdad naar Istanbul. Daar nam u het vliegtuig richting Izmir, en vervolgens reisde u verder naar Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en ten slotte België. U kwam hier op 29 juni 2015 aan en de volgende dag diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader, een kopie van de woonstkaart van uw vader, uw bewijs van aanstelling als tandarts, uw vakbondskaart, uw certificaat van de vakbond in het Engels en Arabisch, uw afstudeerbewijs, een kopie van aangifte bij de rechtbank, een aangifte bij de politie, vier nieuwsartikels en een envelop van DHL.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of zouden wijzen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest momenteel als soenniet geïsoleerd te worden door sjiiitische milities omwille van een verhitte discussie die u op uw werk gehad zou hebben (CGVS, pg. 16-17). U verklaart eenmalig tegengehouden en bedreigd geweest te zijn door onbekende gewapende sjiiitische militieleden. De vrees die u inroept, namelijk gedood te worden omwille van bovenstaande redenen, is weinig geloofwaardig gebleken.

Vooreerst hoorden u en uw familie sinds uw vertrek uit Irak op 10 juni 2015 niets meer van de personen die u bedreigden (CGVS, pg. 22). Nochtans moet het voor deze milities niet moeilijk zijn te achterhalen waar uw familie verblijft en wie uw broers of zussen zijn. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees maar doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, na uw vertrek uit Irak, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Hoewel u sinds uw vertrek uit Irak nog contact heeft gehad met Ali, een naaste collega die ook aanwezig was bij de discussie met A. a., heeft u hem niet meer gevraagd naar A. a. of naar eventuele zaken die zich in dit verband, na uw vertrek op het werk, nog zouden hebben voorgedaan (CGVS, pg. 21). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet afbreuk aan uw vluchtrelaas.

Vervolgens roept ook het volgende vraagtekens op. U geeft aan dat u na het incident waarbij u in elkaar werd geslagen naar de rechtbank ging om een klacht in te dienen en dat u de dagen daarop ook nog naar het politiekantoor en nogmaals naar de rechtbank ging om deze klacht te laten behandelen (CGVS, pg. 17). Gevraagd waarom u besloot een klacht in te dienen antwoordde u dat u wist dat het zinloos was en dat er niets ging gebeuren omdat ze niets doen tegen de milities (CGVS, pg. 21). Het is echter

bevreemdend dat u besloot een klacht in te dienen en meerdere stappen ondernam om met deze klacht door te gaan als u er toch al van uitging dat het zinloos was. In dezelfde context is het evenzeer merkwaardig te noemen dat, indien u er dan toch op gebrand was om dit incident aan te klagen, geen moeite heeft gedaan om eventuele getuigen aan te spreken en hiermee uw zaak te onderbouwen. Zo blijkt uit uw relaas dat enkele naburige winkeliers het incident zagen gebeuren. Minstens had u hen, op een later moment, kunnen aanspreken en/of vragen of zij in dezer zouden willen getuigen (CGVS, pg.19). Hoe dan ook, uw gedrag na het incident blijkt weinig coherent te zijn.

Hierbij dient tot slot ook de aandacht gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten betreffende uw klacht, namelijk het document van de rechtbank en het proces-verbaal van de politie. Het CGVS tekent het nodige voorbehoud aan bij de authenticiteit van deze documenten. Ten eerste dient te worden gesteld dat het document van de rechtbank een kopie betreft, géén origineel stuk is, en aldus geen enkele bewijswaarde draagt. Ten tweede kan er ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van het proces-verbaal van de politie, gezien het een met stempels ingescand document betreft waar later nog aanpassingen aan werden gemaakt. Dit vermoeden wordt versterkt door het feit dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht (zie Landeninformatie CGVS "SRB Irak: Valse documenten en corruptie", pg. 3, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).

De overige door u voorgelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader, een kopie van de woonstkaart van uw vader, uw afstudeerbewijs, uw bewijs tot aanstelling als tandarts, uw vakbondskaart, uw certificaat van de vakbond en uw DHL-enveloppe, kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen daar deze uw identiteit, nationaliteit, herkomst en werk bevestigen, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Hoewel u melding maakte van verschillende moorden op tandartsen in Bagdad, verklaarde u ook dat tandartsen meestal gevisieerd worden omwille van persoonlijke problemen (CGVS, pg. 19-20). U kan echter niet aannemelijk maken dat u persoonlijk werd gevisieerd omwille van uw werk als tandarts. Het loutere gegeven dat u als tandarts werkzaam was in Sadr City is dan ook onvoldoende om gewag te maken van een risico op vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel geeft verzoeker aan dat hij aan de voorwaarden voldoet voor de erkenning als vluchteling, en dat hij met name een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker gaat hierbij vooreerst in op de motieven van de bestreden beslissing betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus. Hij stelt dat hij consistente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen heeft afgelegd over de problemen waarmee hij geconfronteerd werd. Hij meent dat zijn algemene geloofwaardigheid wordt versterkt doordat kan worden vastgesteld dat hij ook duidelijke en overtuigende verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit en zijn afkomst, zijn studies en zijn tewerkstelling en tevens zijn reisweg. Hij gaat in op volgende motieven: (1) de familieleden van verzoeker hebben niets meer gehoord van de militieleden na verzoekers vertrek uit Irak, (2) verzoeker heeft zijn naaste collega Ali niet meer gevraagd naar A.a. en eventuele zaken die zich nog zouden hebben voorgedaan na verzoekers vertrek uit Irak en (3) de merkwaardige houding van verzoeker na het incident, meer bepaald het indienen van de klacht en de stappen die hij in dit kader heeft genomen. In wat als een vierde onderdeel kan worden beschouwd bespreekt verzoeker de documenten die hij heeft voorgelegd.

In een tweede middel voert verzoeker aan dat hij aanspraak maakt op de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Daarbij stelt hij dat de wijziging van het beleid sinds 14 oktober 2015 niet te verantwoorden is en deze beslissing niet objectief noch onafhankelijk werd genomen, maar de uitvoering betreft van *"het politieke beleid van staatssecretaris Theo Francken"*, *"dat er op gericht is de vluchtelingenstroom vanuit Irak naar ons land stop te zetten (cf. brief dd. 22 september, boodschappen via facebook), hoewel Irakezen uit Centraal-Irak nood hebben aan een beschermingsstatus"*. Hij baseert zich verder op drie *"briefing notes"* van Group 22 van 7 september 2015, 5 oktober 2015 en 2 november 2015 (verzoekschrift, stukken 3-5).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.3. Waar verzoeker argumenteert dat militieleden, indien zij een persoon wensen te vatten, in de meeste gevallen zich niet richten tot de familie van de betreffende persoon en gewoonlijk twee *modi operandi* hanteren om (via informanten of door observatie) de locatie van de geviseerde persoon te achterhalen, aangezien de familieleden toch niets gaan vertellen, merkt de Raad op dit een loutere bewering is. Bovendien verklaart verzoeker zelf dat de militie op de hoogte was waar verzoeker woonde via A. a. die verantwoordelijk was voor de persoonsgegevens van de medewerkers op het werk en zijn adres had (CGVS-vragenlijst, stuk 17, p. 1; CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 18 en 22). Bijgevolg kan dit argument geen afbreuk doen aan het motief dat de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen in grote mate in het gedrang komen doordat verzoeker zelf niets meer heeft gehoord na het voorval toen hij nog enkele dagen thuis bleef en zijn familie niets meer hoorde van de personen die verzoeker zouden hebben bedreigd (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 19 en 22). Verzoeker verklaart dat hij dagelijks in contact staat met zijn ouders (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 6). Verzoeker geeft een *post factum* uitleg voor het feit dat zijn probleem zich beperkte tot het incident van 31 mei 2015, maar bevestigt hiermee enkel dat zijn voorgehouden problemen een beperkte ernst hebben. Deze uitleg overtuigt de Raad dan ook niet en doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Wat de tijdens het CGVS-interview voorgelegde krantenartikelen betreft (Documenten, stuk 15, nrs. 1-4), merkt de Raad op dat verzoeker zelf heeft verklaard dat tandartsen meestal gevisieerd worden omwille van persoonlijke problemen (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 19-20).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij persoonlijk gevisieerd wordt omwille van zijn werk als tandarts en het loutere gegeven dat verzoeker als tandarts werkzaam was in Sadr City is dan ook onvoldoende om te voldoen aan de voorwaarde van een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoeker stelt dat hij in Irak heel veel met zijn naaste collega Ali heeft gesproken en hem raad vroeg aangaande de mogelijke oplossingen voor zijn problemen, maar uiteindelijk zelf besliste om naar België te vertrekken om een asielaanvraag in te dienen. Het is dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker thans geen enkele reden meer had om opnieuw over zijn problemen te praten. De Raad merkt op dat verzoeker ook niet kan worden gevolgd dat hij dit gespreksonderwerp diende te laten rusten, ook al omdat dit de gewoonte is in verzoekers cultuur. Verzoeker beperkt zijn toelichting op dit punt tot een loutere bewering. Verzoeker bevestigt enkel dat hij contact heeft gehad met Ali, maar hem niet heeft gevraagd naar A. a. of naar zijn problemen in verband met hem (de discussie op 28 mei 2015 en het incident op 31 mei 2015) of naar eventuele zaken in dit verband die zich na zijn vertrek op het werk nog zouden hebben voorgedaan (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 21). Dit gebrek aan initiatief wijst op een gebrek aan interesse voor zijn problemen en relateert in sterke mate de ingeroepen gegronde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij zich informeert over de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek en dat hij tracht op de hoogte te zijn van de evolutie van zijn problemen. Verzoeker die nagelaten heeft dit te doen, ondergraaft zodoende de ernst van de voorgehouden problemen.

Verzoekers toelichting dat hij een klacht heeft ingediend, niet om gerechtigheid te bekomen, maar om in de mogelijkheid te zijn om, zo nodig, aan zijn werkgever bewijzen voor te leggen waarom hij voor langere periode afwezig was op het werk, vindt geen steun in het administratief dossier. Verzoeker citeert een passage uit het CGVS-interview (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 21) en verwijst naar notities die de raadsman daarover heeft genomen (verzoekschrift, stuk 6), maar hieruit blijkt dat verzoeker klacht neerlegde om een bewijs te hebben van de bedreigingen. Enige verwijzing naar zijn werk ontbreekt, zodat zijn toelichting feitelijke grondslag mist. Verzoekers handelingen na het incident zijn onvoldoende overtuigend, aangezien hij eerst klacht heeft ingediend bij de rechtbank en in de volgende dagen hiervoor ook naar het politiekantoor en opnieuw naar de rechtbank ging, maar dan toch verklaart dat het zinloos was om deze stappen te ondernemen (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 17 en 21). Verzoeker kan evenmin worden gevolgd dat hij niemand kon aanspreken om voor hem te getuigen, aangezien het incident vlakbij zijn huis gebeurde, zodat verzoeker de buurt, de winkelluitbaters en de eventuele winkeliers wel degelijk kende (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 19).

Verzoekers verklaringen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omdat hij wordt gevisieerd door sjiiitische milities na een verhitte discussie op het werk (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 16-17), dat hij bij een eenmalig incident werd bedreigd en geslagen door onbekende gewapende sjiiitische militieleden, zijn niet geloofwaardig.

Verzoekers verweer betreffende de documenten over de klacht, dat hij slechts documenten kan voorleggen zoals hij deze heeft mogen ontvangen, doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat de authenticiteit van deze documenten niet wordt aangenomen. Enerzijds betreft het document van de rechtbank (Documenten, stuk 15, nr. 15) een kopie, waardoor het gemakkelijk te fabriceren is. Anderzijds is ook het proces-verbaal (Documenten, stuk 15, nr. 7) een document dat werd ingescand waarop later nog aanpassingen werden gemaakt, waardoor het tevens een gefabriceerd karakter heeft. In dit verband kan bijkomend worden gesteund op de *"SRB Irak: Valse documenten en corruptie"* van 3 februari 2012 (Landeninformatie, stuk 16, nr. 2), waaruit blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde die het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen niet herstellen.

De motivering betreffende de overige neergelegde documenten, laat verzoeker ongemoeid. Deze is pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij

toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad, in navolging van de Commissaris-generaal, oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 16, nr. 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (*mutatis mutandis*: EHRM 20 januari 2009, F.H. t. Zweden, nr. 32.621/06; EHRM 3 april 2014, A.A.M. t. Zweden, nr. 68.519/10 en EHRM 27 juni 2014 M.Y.H. e.a., nr. 50.859/10).

Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjiiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het Hof van Justitie bracht in het arrest van 30 januari 2014 (Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, C-285/12) in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is de gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog

steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

In dit kader kan overigens eveneens worden verwezen naar verzoekers verklaringen dat hij dagelijks in contact staat met zijn familie en verklaart dat zij veilig zijn (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 6).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangehaalde informatie (drie *briefing notes* van *Group 22* van 7 september 2015, 5 oktober 2015 en 2 november 2015) is niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kan doen. Vooreerst hanteert hij meermaals informatie die betrekking heeft op de situatie in Irak in het algemeen. Bovendien heeft de gehanteerde informatie inzake het aantal burgerslachtoffers niet enkel betrekking op slachtoffers van aanslagen doch tevens op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Voor zover verzoeker zich in het kader van zijn betoog omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op een ten onrechte gewijzigd beleid en een schending van het gelijkheidsbeginsel, dient, nog daargelaten dat hij *in casu* geenszins aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld, te worden opgemerkt dat elke asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP